

Hoofdstuk een

De indrukwekkendste olifanten van het land stonden op het grasveld voor de Grote Noordelijke Bibliotheek.

Nuwan kwam slippend tot stilstand in de schaduw van de waaierpalmen en keek opgewonden naar de drukte. De olifanten-trainers, de *mahouts*, bekommerden zich om hun olifanten op het groene terrein voor de witte bakstenen bibliotheek met de drie koepels. De olifanten waren niet allemaal even groot – de meeste waren enorm, maar er zaten ook een paar kleinere bij – en er was zelfs een piepklein olifantje

dat zachtjes heen en weer wiegde terwijl de muzikanten hun instrumenten stemden. De olifanten waren bedekt met prachtige gewaden voor de optocht die dadelijk zou beginnen.

Nuwan keek om zich heen. Er had zich een grote menigte verzameld en iedereen wachtte vol spanning af wat er zou gebeuren. Hier en daar stonden groepjes mensen in de schaduw van de bomen langs de rand van het grasveld.

‘Hé, Nuwan!’ klonk een stem links van hem. Hij draaide zich om en zag zijn vriendin Sani en haar familie. Ze rende naar hem toe. Haar twee strakke vlechten dansten op haar schouders. ‘Ben je ook voor de olifanten gekomen?’

‘Ja!’ zei hij. ‘Zijn ze niet geweldig? Die grote is van de Koningin!’

Sani keek hem stralend aan. ‘Weet ik! En mijn vader vertelde net dat die olifant de Sleutel van Nissanka mag dragen. Ze zeggen dat die heel waardevol is. Stel je toch eens voor dat je zo’n belangrijke taak krijgt.’

‘Hij lijkt de druk anders prima aan te kunnen!’ Nuwan grinnikte en bekeek de gigantische olifant en zijn sterke slagstanden aandachtig. Een mahout gooide hem een bakbanaan toe, die het dier handig met zijn slurf opving. De versieringen op het olifantenkleed blonken in de zon.

‘Wat gebeurt hier?’ Chathura, een van hun vrienden, kwam al kauwend bij hen onder de waaierpalmen staan. Hij had een papieren puntzakje met gekookte cashewnoten in zijn hand, dat hij Nuwan en Sani voorhield. ‘Mijn vader heeft me meegesleept, maar ik begrijp niet echt wat hier aan de hand is.’

Nuwan lachte terwijl hij een handje cashewnoten in zijn mond stopte. ‘Dat komt doordat jij de hele dag slaapt.’

Sani giechelde en Chathura grinnikte schaapachtig. De mensenmassa bewoog naar voren en een bewaker gebaarde bozig dat ze achteruit moesten gaan.

‘Je weet toch dat er een heel groot oud standbeeld in de Stad van de Koning staat dat uit de tijd van Koning Nissanka stamt?’ begon Nuwan, maar Sani nam het snel over.

‘Ze zeggen dat de koning zijn opvolger niet vertrouwde en daarom liet hij dat standbeeld oprichten. Er zit een holte in waarin hij zijn schatten kon verstoppen tot het weer veilig was,’ vertelde ze. ‘Het schijnt dat je nog wel iets van scharnieren en een slot kunt zien, maar niemand weet of de sleutel voor die schat ook werkelijk heeft bestaan.’

‘Mensen proberen het beeld al jaren open te breken.’ Nuwan rekte zich uit om te zien of er in de bibliotheek

iets van beweging te bespeuren was. ‘Het is nooit gelukt. Maar nu is de sleutel gevonden.’

Chathura’s ogen werden groot. ‘En die was al die tijd hiér? Zo ver van de Stad van de Koning?’

Nuwan knikte en stopte nog een paar zachte cashewnoten in zijn mond. ‘Een medewerker die in het archief aan het opruimen was, vond hem tussen een hoop rommel. De sleutel is bestudeerd door mensen die er verstand van hebben en hij blijkt echt te zijn.’

‘Maar waar zijn die olifanten dan allemaal voor nodig?’

‘De Koningin gaat het standbeeld openmaken! De olifanten brengen haar de sleutel in een optocht die meerdere dagen zal duren. Ze lopen heel langzaam door alle dorpen die ze onderweg passeren en ’s nachts moeten ze rusten. In het weekend is er een ceremonie en wordt de sleutel aan de Koningin overhandigd.’

Chathura wapperde zich wat koelte toe met het papieren zakje dat nu leeg was. Het was vreselijk warm en Nuwan vond dit kleine windje wel prettig.

‘Ik wou dat ik ’m kon zien,’ zei Sani droevig. ‘De sleutel bedoel ik. En niet alleen het kistje waar hij in zit, en van zo’n grote afstand!’

Alle drie starden ze naar de bibliotheek, waar ambtenaren in- en uitliepen als voorbereiding op de

overhandiging van de sleutel.

‘Dat zou echt geweldig zijn.’ Chathura wendde zich tot Nuwan. ‘Wat jammer dat je broer Krishnan hier niet is. Hij werkt toch in de bibliotheek?’

‘O ja!’ verzuchtte Sani. ‘Als hij hier nu eens was...’

‘Hij werkt niet in de bibliotheek,’ zei Nuwan een beetje nors. Krish was altijd een gevoelig punt.

Zijn broer was het lievelingetje van de familie en soms wenste Nuwan dat Krish niet door iedereen zo belangrijk werd gevonden. ‘Hij bezorgt elke maand een paar bibliotheekboeken bij een monnik in de Stad van de Koning. Dat betekent dus niet dat hij er werkt.’

‘Maar dan nog,’ zei Sani. ‘Als hij hier was, kon hij naar binnen gaan en ons vertellen wat er allemaal te zien is.’

‘Maar hij is hier niet,’ zei Nuwan kortaf, ‘ook al had hij vandaag boeken moeten bezorgen. Hij is al een paar dagen ziek, dus we hebben helemaal niets aan hem.’

Hij dacht even na. Er ontstond een ideetje in zijn hoofd. Dit kwam eigenlijk wel heel goed uit. Krish was er niet en dus kon hij zijn werk niet doen. Maar Nuwan was er wel... Hij kon de taak van Krish overnemen! Dan kon hij de Sleutel van Nissanka bekijken én aan zijn ouders en de rest bewijzen dat hij net zo goed was als zijn broer.

‘Weet je wat?’ zei hij tegen de anderen. ‘Ik denk dat ik gewoon naar binnen ga.’